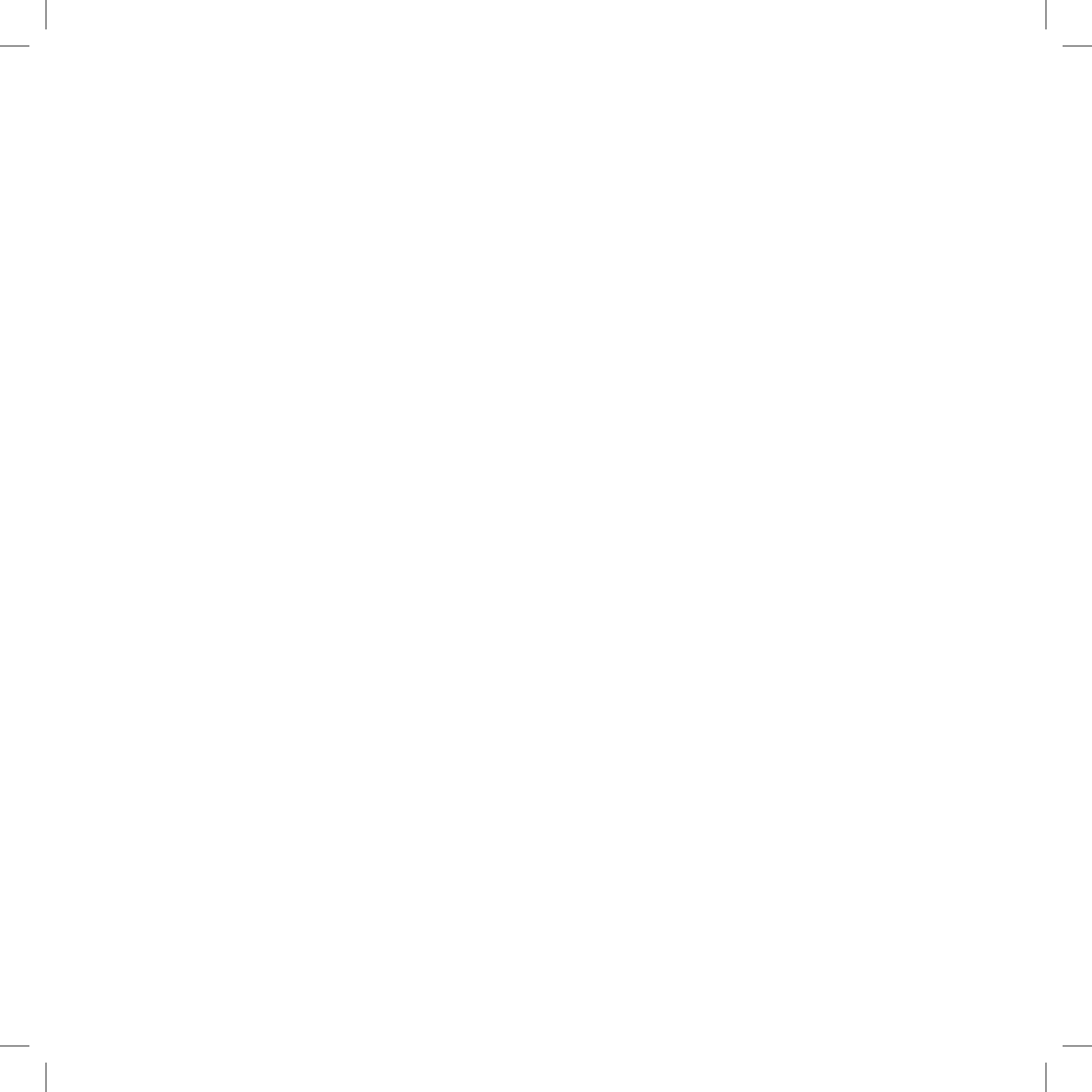

Putositnice 2014.

2. natječaj za Najljepši dječji putopis
Koprivnica
2014.

OŠ "Antun Nemčić Gostovinski" Koprivnica

Biblioteka

Domovina u mojem srcu

Za izdavača:

Gordana Gazdić-Buhanec

Tisak:

Baltazar d.o.o. Koprivnica

Putositnice 2014.

Koprivnica
2014.

Povjerenstvo za odabir najljepšeg dječjeg putopisa *Putositnice 2014.*:

1. **Božica Jelusić**, književnica - predsjednica Povjerenstva
2. **Enerika Bijač**, književnica
3. **Vinka Pavlek**, učiteljica hrvatskoga jezika - članica

odabralo je sljedeće radove:

Nagrađeni putopisi

Od zapada prema istoku...Sve je to Slavonija

učenik: Borna Bregović, 8. razred
mentorica: Mirjana Halusek
II. osnovna škola Varaždin

Magičnost Like i Gorskog kotara

učenik: Nikola Puhin, 7. razred,
mentorica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Jastreb nad Dragonjom

učenica: Ivana Brčić, 8. razred
mentorica: Sonja Buljević
OŠ "Mate Balote" Buje

Svitanje Slavonije

mentorica: Mirjana Halusek
učenica: Jelena Benčić, 8. razred
osnovna škola Varaždin

Lijepom Našom

učenica: Lea Ećimović, 8. razred
mentorica: Danijela Tenčić
OŠ "Antun Nemčić Gostovinski" Koprivnica

Pohvaljeni putopisi

Do istoka Hrvatske

učenica: Karla Bek, 8. razred
mentorica: Mirjana Halusek
II. osnovna škola Varaždin

Lopud

učenica: Matea Mihaljević, 7. razred
mentorica: Mira Perak
OŠ "Ivan Gundulić" Dubrovnik

Zadivljen Đakovštinom

učenik: Fran Nedić, 8. razred
mentor: Josip Galović
OŠ "Josip Kozarac" Slavonski Šamac

Kringa, skriveni kutak mog zavičaja

učenica: Ani Radetić, 7. razred
mentorica: Snježana Banovac
OŠ "Vladimir Nazor" Pazin
Područna škola – Tinjan

Otkrivene ljepote

učenica: Dorja Sabolović, 8. razred
mentorica: Danijela Tenčić

Antun Nemčić Gostovinski

- književnik, ilirac i hrvatski domoljub -

Kratki biografski podaci ističu da se Antun Nemčić Gostovinski rodio 14. siječnja 1813. u mađarskom mjestu Edde, a umro u Križevcima 5. rujna 1849. navršivši 36 godina.

“Putositnice”, najznačajnije Nemčićevo djelo nastalo je na temelju piščeva doživljaja s putovanja. Na to putovanje krenuo je iz Ludbrega, 28. veljače 1843., odjeven u šarenu surku, obuven u visoke čizme, a na glavi je nosio srebrom urešen fes. Na putovanju je posjetio: Križevce, Zagreb, Rijeku, Trst, Veneciju, Veronu, Ljubljanu, Graz. Preko Beča se vratio u Koprivnicu, odnosno u svoju klijet na brijegu iznad Starigrada. Dojmove s putovanja pretočio u djelo “Putositnice”, objavljene 1845.

U cjelini gledano Antun Nemčić Gostovinski jedno je od najvećih imena hrvatskog ilirskog preporoda. Možemo prihvatiti jezgrovitu presudbu hrvatskog povjesničara Antuna Barca koji kaže: “U bespomoćnosti, kojom su ilirci pisali, Nemčić se toliko isticao da ga možemo smatrati jednim od osnivača hrvatske proze. Neki dijelovi “Putositnica” mogu se još i sad ubrajati među najbolje tekovine hrvatske preporodne književnosti.”

Nagrađeni putopisi

Od zapada prema istoku... Sve je to Slavonija...

Putovanje u neki nepoznati, a ipak svakodnevno spominjani i proslavljeni kraj, poseban je i uzbudljivi osjećaj.

Toplo i vedro jutro obećavajuće nas je pozdravljalo na nepreglednoj cesti koja je sve više uranjala u podravsku, a onda i slavonsku ravnicu. Pred nama su se nizala polja kojima je jesen već dala šarene boje, a krajolik je postajao drugačiji od onoga na kakav smo navikli. Ravničarska sela skupila su se uz prometnicu i činilo se da sav život diše uz tu nit koja putuje dalje... Đurđevac, Pitomača, Virovitica, Slatina, picoki, polja kukuruza, šume..., priča do priče, legenda do legende... i onda kao kruna – Đakovo, 1869. godina, Josip Juraj Strossmayer i katedrala. Velebno zdanje zasjenilo je sve što sam do tada vi-

dio. Shvatio sam da ovdje ne caruje samo vjera, već i hrvatska povijest, arhitektura i umjetnost. Zadivljenost nisam ni mogao ni želio pobijediti.

Dan je obično kratak da bismo u njemu mogli objediniti sve slike i osjećaje, sva saznanja i činjenice, ali ovaj nije bio takav. Pretvorio se u prošlost i vječnost kako smo sve više upoznawali Slavoniju kad smo stali na tlo Vukovara – Grada Heroja o kojem smo toliko učili, slušali... Stvarni osjećaj nešto je sasvim drugo. Činilo mi se da je u našim malim glavama nastala velika tišina, u našim malim mislima u tom trenu rasla je velika ideja i ponos jer smo i mi mali postali dio ovoga velikog svijeta, rata i mira, prošlosti i budućnosti. Odjekivali su dani Domovinskoga rata u mojoj glavi, slike svega što sam do tada učio,

vidio i slušao kao strašnu priču sada su oživjele i natjerale me na grozničavo razmišljanje. Kako izreći što sam sve osjećao? Kako srediti košmar u glavi? Svjedočio sam danima borbe i bola u vukovarskoj bolnici, glas Siniše Glavaševića pretvorio me u ozbiljnoga i zamišljenog čovjeka. Vukovarsko memorijalno groblje, bjelina žalosnih križeva naučila me kako čuvati uspomene i kako graditi budućnost. Ova zemlja ima takvu moć. Jesenski vjetar svojim je šuštanjem šaputao o stvarnosti, fujkao o borbi i pobjedi. Ovdje se jedino i može čuti takva pjesma prirode i njenih ljudi. Vukovarski vodotoranj obasjan suncem i toplinom govori o snazi i izvoru života koji se upravo ovdje rodio i stvorio moj slobodni dom.

Ponos nas nije napuštao ni kad je naše obraze pomilovala vlaga s golemoga Dunava, snažne rijeke koja kao da oduvijek čuva našu granicu. Siva i mutna voda valjala je ogromni i veličanstveni svijet slavonskoga čovjeka i njegova načina života na svojim valovima. Ljepota života uz vodu, mir i tišina, priroda uronjena u ogledalo vode bili su nam putokaz na našem daljnjem istraživanju. Priča o vodi i životu koji se razvija uz nju dovela nas je do Iloka, najistočnije točke naše zemlje. Ovdje bi i bogovi uživali, vino je

prepoznatljivo bogatstvo vrijednih ljudi i pitomoga kraja. Iločki podrumi, znamenitost koja čuva vještinu spremanja vina, a pamtit ću ih po mirisu zrelih bobica, uzavreloga mladog vina i slatkaste čarolije bistre zlatne tekućine.

Na kraju puta priča tek počinje, pred očima mi ravnica, đakovački elegantni ljepotani lipicanci, neukrotivi Dunav na kojem ponosno stoji Vukovar - znam da ovaj dan nikada neće nestati, da će ovo biti moj put bez kraja u kojem sam upoznao slavonski kraj, napaćenu zemlju i prkosne ljude. Ovo će biti moj put stvoren od prošlosti i budućnosti.

Neke daleke priče toga sam dana približio sebi, neke daleke ravnice doveo u svoj grad, među svoje prijatelje. Postao sam ispunjeniji, pravi ja, željan novih spoznaja i iskustava.

Dok sunce na zapadu polako tone u svoju kolijevku sna, dok se ja vraćam u okrilje svoga grada, duboko u sebi čuvam sva polja, svu čaroliju istoka koji je ostao iza mene i koji me čeka u nekim novim danima...

Borna Bregović, 8. r.
mentorica Mirjana Halusek
II. osnovna škola Varaždin

Magičnost Like i Gorskog kotara

Pokraj male benzinske postaje već je stajao naš autobus. Hropćući i kašljući poput teškog astmatičara, upaljenim motorima već je pozdravljao ljude što su se okupljali oko njega. Tu i tamo čuli su se poneki pozdravi i možda koje pitanje, no najčešći zvukovi bili su ipak lijeno

zivanje i uzdisanje, jer bilo je tek oko pet ujutro. A rumena zora jedva se probijala kroz gustu maglu iz koje su izranjali poneki obrisi krovova i svjetla uličnih svjetiljki. Mama me prepustila baki i kad se po peti put uvjerila da imam dovoljno hrane i da mi nije hladno, jače se stisnula

u jaknu i otkoračala u gustu maglu, gdje je malo prije parkirala svoj automobil. Ušli smo u autobus i sjeli na prva prazna sjedala, ja naravno pokraj prozora kako mi ne bi nešto promaklo. Ubrzo smo krenuli, a ja sam gledao za vijugavom cestom što se pružala za mnogim brežuljcima i pogledom pozdravljao mamin automobil što se polako kotrljao skliskom cestom. Ne vjerujem da je vidio moj pozdrav jer je već polako nestajao u magli. Naslonio sam se na staklo i sklopio oči, padajući u san, uspavan tihim glasovima mojih suputnika. Iako mi se glava tresla i poskakivala poput košarkaške lopte, spavao sam dosta dugo.

Probudio sam se tek kad je cesta postala hrapava i ispucana, a autobus se tresao i naginjao kao da ima morsku bolest. Krajolik što je izranjao iz magle i što sam gledao kroz prozor nije mi izgledao poznato. Plodna, zlatna polja kukuruza i pšenice zamijenila je gusta, mješovita šuma hrasta i smreke. A cesta je postajala sve vijugavija, sa sve oštrijim zavojima. Baka je žustro razgovarala sa svojom rođakinjom, no čim je primijetila da sam budan, morao sam nešto i pojesti. Zapravo mi to uopće nije teško palo, a nakon što sam se malo okrijepio ponovno sam naslonio glavu na prozor i zagledao se van, gdje su se ravnice i doline nekom magijom pretvarale u brda i guste mrke šume. S bakine strane protezala se neka čudnovata planina. Podnožje joj je bilo zaraslo u gustu crnogoričnu šumu, što se penjala i privijala uza nj, sve do krševitog vrha, gdje su vapnenačke stijene nekim čudom napravile oblik ljudskog tijela. Stali smo kod jedne veće benzinske postaje iza koje se protezala ta čudnovata planina. Neke su starije gospode žurno izašle iz autobusa kako bi zauzele mjesta na terasi, no kad su izašle van na svjež zrak,

gdje je puhao prohladni povjetarac, predomisli-le su se i ušle unutra i tamo ispile kavu. Kad sam pojeo pecivo i popio čaj, baka mi je rekla da je planina iza nas Klek. Navodno je to uspavani div, koji je prije stotina godina ovdje živio, njega su pak prema legendi vještice koje su se tamo okupljale kaznile okamenjenjem. No, on je rekao da će se jednog dana izdignuti iz kamena i osvetiti se. Nakon što mi je baka ispričala tu legendu bio sam zaprepašten, a duboko u sebi sam se nadao da dan njegove osvete nije danas. Nakon kraće vožnje prastarim oštećenim cestama stigli smo do malog mjesta po imenu Krasno. Tamo je svetište Majke Božje Snježne, u maloj slikovitoj crkvi na krševitom kamenu. Naravno, zanimalo me zašto se ovdašnje svetište zove baš tako. Tamo su nam ispričali da je ovdje, prema staroj legendi, usred ljeta, u kolovozu, pao snijeg do koljena, pa su mještani sagradili malu crkvicu i počeli slaviti Majku Božju Snježnu. Nakon što smo posjetili suvenirnicu, spustili smo se prema crkvi. Uživao sam u svježem zraku. Sjećam se kako je nebo bilo lijepo. Nježno i plavo, čak je i sunce sramežljivo provirivalo iza oblaka. Pogled je bio krasan. Dolje u dolini, okružen planinama poput čvrstih, neprobojnih zidina, ugnijezdio se malen, slikovit gradić. Jedan mi je gospodin posudio svoj dalekozor, pa sam njime promatrao šume u dolini. Izmolili smo molitve u maloj crkvi, koja je bila puna slika, papirića i pločica na kojima su ljudi zahvaljivali i molili se našoj dobroj, nebeskoj majci. Ja sam je samo zamolio da mi da sreću i zdravlje, jer ostalo će već doći.

Uspeli smo se uz laganu uzbrdicu i ponovno se smjestili u naš autobus. Sljedeće nam je u planu bilo posjetiti Nacionalni park Sjeverni Velebit. Vozeći se do tamo promatrao sam planin-

ske vrhunce i baršunasto-plavo more na kojem su vječno plutali mnogobrojni otoci. Kada smo stigli tamo, ostao sam zabezекnut ljepotom prirode. Plavo je nebo bijelim, vunenim oblacima milovalo krševite, visoke vrhove Velebita, ispod kojih su se grlile šume, jame, doline i blagi usponi. Izašavši iz autobusa duboko sam udahnuo i pluća napunio najčišćim i najsvježijim zrakom na svijetu. Prvo smo se uspeli dosta oštrim usponom do malog, idiličnog, planinarskog doma. Bio je drven, a na prozorima su bile crvene, karirane zavjese. Tamo smo se malo okrijepili pa pošli u razgledavanje te tajanstvene planine. Nebom su letjeli sokolovi i ispuštali fantastične krikove, baš kao u američkim filmovima o Indijancima. Morali smo se držati strogo određenih staza i nikako ne skretati s njih, da ne narušimo sklad i ljepotu tamošnje prirode. Rekli su nam da tamo ima i poskoka, pa mi ni na kraj pameći nije bilo skretati s puta. Oko staza prostirao se sag s raznolikim šarama cvijeća ispod kojih

je pisalo njihovo ime na hrvatskom i latinskom. Uživali smo okruženi mirom i beskrajnom ljepotom, no uskoro smo morali krenuti prema autobusu. Mahnuo sam nedinutoj prirodi i u srcu osjetio sreću.

Vozeći se nazad kući, razmišljao sam o doživljajima koje sam danas stekao i zaključio da mi je drago što sam upoznao još jedno podneblje Lijepe naše - čarobno i netaknuto, zanimljivo i tajanstveno. Shvatio sam da Lika i Gorski kotar nisu samo poveznica između primorja i kontinenta, već slatka tajna majke prirode; puna planina, gora, mirisa i skrivenih kutova koje ljudsko oko, nadam se, nikad neće sve otkriti. Trebali bismo biti sretni i ponosni što upravo te tajne čine našu domovinu tako lijepom i nedokučivom!

Nikola Puhin, 7.r.
mentorica Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Jastreb nad Dragonjom

Krećem u sumorno jesenje jutro vraćam se kući. Putujem. Misli mi lutaju o prošlim događajima, o putovanju i svemu onome pozitivnom što mi se desilo na putovanju.

Gledam, gledam kroz prozor automobila i pogled mi zastane na plodnoj dolini rijeke Dragonje na kojoj se nadvila jutarnja sumaglica, vidim voćnjake koji stoje uz rijeku kao čuvari doline.

Prelazim most. Desno ponovo vinogradi i voćnjaci, a slijeva samo klisura, a na vrhu klisure nadziru se obrisi naselja nagnuli se nad dolinom kao jastreb koji čuva svoje gnijezdo. Sumaglica mi stvara osjećaj tajnovitosti. U meni se budi želja da idem vidjeti što se skriva u sumaglici. Cestom se penjem uzbrdo vidim putokaz "Kaštel – Castelvenera", skrećem lijevo i prateći vijugavu cestu penjem se prema Kaštelu, nakon prijevoja s desne strane ukazuje mi se zvonik, u svoj svojoj veličini ponosno stoji i kao da govo-

ri ja sam čuvar doline, obavijen je sumaglicom koja se polako uzdiže. Skrećem i parkiram vozilo pokraj crkve, sa zvonika tuče osma ura.

Pješice se upućujem makadamskom cestom prema naselju na brdu, rosa mi moči glavu. Prati put, srce tuče kao i zvono na zvoniku, napor mi stvara uzbrdica, lijenčina sam i ne volim hodati, draže mi je koristiti moderna prijevozna sredstva, ali nešto tajnovito me vuče gore.

Idem, prolazim kroz sumaglicu, osjećam nesпокој, jutro je, a nigdje nikoga kao da je naselje prazno. Prolazim pokraj jedne kuće mir, tišina, čuju se samo moji koraci i zvono sa zvonika. Što sam bliže vrhu sunce sramežljivo pruža svoje zrake kroz sumaglicu. Dolazim na vrh, izašla sam iz sumaglice.

Sunce me obasjava, zvono prestaje zvoniti, zastajem, gledam s brda dolinu, čini se kao da spava pokrivena sumaglicom kao kakvim poplunom. Dalje, vidi se more i Alpe, na njima još nema snijega. Imam osjećaj da lebdim.

Krećem dalje u selo. Ispred jedne kuće zatičem starca sjedi na klupi sam. Pozdravim ga. Starac me pogleda umornim očima, pozdravi i on mene, te spusti glavu i vrati se svojim mislima.

Okrenem se oko sebe vidim ruševine zarasle u visoku makiju, iza koje skrivaju svoje tajne iz prošlosti, da ima nekoliko obnovljenih kuća.

Odlazim do vrata novog restorana, ulazim u restoran gdje susrećem ponosnog vlasnika koji mi poželi dobrodošlicu te mi pokazuje restoran koji su obnovili. Kroz prozor ponovo gledam dolinu Dragonje, sad je već skinula svoj pokrivač i pokazuje se u svoj svojoj ljepoti. Oči ne mogu

skinuti s tog pejzaža. Pozdravljam vlasnika restorana i izlazim van.

Starac još uvijek sjedi ispred kućnog praga. Moderna vremena. Uzimam telefon googlam da doznam više o samom mjestu. Doznajem da je naselje Kaštel nastanjeno između 8. i 6. stoljeća prije Krista, kao prapovijesno gradinsko naselje.

U doba antike i Rimljana dobiva naziv Castel Venere ili Dvorac Venere, rimske božice ljepote, ljubavi, plodnosti i spolnosti. Razgledavam naselje pogled mi ponovo privlači pejzaž, nad dolinom Dragonje, obrađena polja, voćnjaci puni plodova, plodna zemlja, ljepota pejzaža kao na slici, čovjek se odmah zaljubi. Sad mi je jasno zašto je tu bio hram božice Venere

Spuštam se uskom stazom prema crkvi, starac ustaje i kreće sa mnom, kaže da ide na misu. Hodamo zajedno, i dolazimo do crkve i zvonika.

Tuče deveta ura nisam svjesna da je prošlo sat vremena. Od starca doznajem da je crkva posvećena Sv. Sabi, mučeniku iz 1. stoljeća poslije Krista, sagrađena 1869. godine, jedina crkva u Hrvatskoj posvećena tom svecu.

Pozdravljam se sa starcem i odlazim do vozila, umorna sam od hodanja.

Vozilom nastavljam u smjeru juga, prolazim kraj kuća, i maslinika te se zaustavljam u jednom od restorana. Odlučim nešto pojesti. Čula sam da je Kaštel poznat kao gastronomsko odredište.

Ulazim u restoran, sjedam za stol i naručujem jelo i to fritaju sa šparogama i špaletom kao specijalitet.

Nakon jela razgovaram s vlasnikom restorana koji me upoznaje s poviješću Kaštela. S

posebnim ponosom govori o multietničnost, o dvojezičnosti, kaže mi da se Kaštel ponosi prvom školom na hrvatskom jeziku osnovanoj davne 1911. godine, koja je neprekidno djelovala, a bila je zabranjena samo za vrijeme dva stoljeća vladavine Italije, ali je radila u ilegali. Na tom području, škola djeluje i danas. Govori o kulturi u Kaštelu u kojemu djeluje KUŠD "Lipa" koje je osnovano 1913. godine kao Hrvatsko prosvjetno društvo "Lipa", u vrijeme nacionalnog osvi-

ještenja. Saznajem da imaju i zajednicu Talijana te više ugostiteljskih objekata, saznajem da se u proljeće održava manifestacija u čast kraljice šume šparoge...

Sjedam u auto i krećem prema kući.

Ivana Brčić, 8.r
mentorica Sonja Buljević
OŠ Mate Balote, Buje

Svitanje Slavonije

Mjesec obasjava hladno jesensko jutro. Niska magla poput srebrna plašta obavija usnuću ulicu. Zvezdano nebo. Dah mi se kondenzira magleći staklo autobusa. Vijugava cesta. Žuti nas prati Mjesec. Ludbreg izvire iz mraka. Razdanjuje se. Zora prosipa ružičasti sjaj vatrenim nebom. Prolazimo kraj Koprivnice prateći tok rijeke Drave. Cestom se niže Đurđevac, slušamo legendu o picokima i uskoro dolazimo do Virovitice. U daljini opažam dimnjak šećerane. Dim nestaje u zlatnim oblacima. U prigušenoj sjeni stabala nazire se velebni dvorac obitelji Pejačević. Mislim neprestano mi luta neuhvatljiva slika slave pijanistice Dore kako pažljivo i s ljubavlju prebire po tipkama glasovira. Tanki nježni zvuci svečanih preludija, etida i sonata razaraju pustu samotnu tišinu dvorca. Podravska nas magistrala vodi do Suhopolja, poznatog po većoj skupini grkokatolika i njihovoj crkvi.

Brdoviti krajolik. Park prirode Papuk pojavljuje se na obzoru. Grimizne šume bukve. Vjentar ljulja niske grane. Šum. Drhće ledena rosa

na pospanom lišću. U podnožju Papuka sjedi Orahovica. Na južnim padinama gore mnoštvo voćnjaka. Zalazeći dublje u Slavoniju, stižemo do Našica, mjestašca u kojem je živjela prva hrvatska skladateljica Dora Pejačević. Ubrzo ostavljamo Našice vozeći se poljoprivrednim krajem đakovačke lesne zaravni.

Ulazimo u Đakovo. Uz cestu zapažam silose pune pšenice. Dan je divan. Nebo kao ukrašeno vrijednim đakovačkim zlatovezom. U oblacima miriše toplina. Šećemo đakovačkom ergelom. Ushićeno ulazimo u staje. Mirni lipicanci stojeći spavaju naslonjeni na zid. Pješačimo do katedrale sv. Petra koju je u 19. stoljeću dao sagraditi biskup i veliki mecena Josip Juraj Strossmayer. Dostojanstvena crkva od crvenih opeka. Tihi koraci, mističnost katedrale. Zidovi isprepleteni freskama. Sedam bogatih oltara i jedna velika svečana propovjedaonica. Visoke orgulje ukrašene zlatom. Ugodna tišina.

Autobusom nastavljamo ravničarskim krajem do Vinkovaca, najvećega željezničkog čvorišta. Prostrane i očuvane šume hrasta lužnjaka prate nas uz sunčanu cestu. Rijeka Bosut usamljeno žubori zelenom nizinom.

Vukovar. Stajemo na parkiralištu, odlazimo do vukovarske bolnice. Smijeh i žamor minu. Šutnja, neugodna, duga. Hodamo uskim hodnicima. Čuju se duboki uzdasi, teški koraci, srebrne suze klize ljepljivim licima. Zastaje dah. Zapinju riječi na usnama. Vrtoglavica. Mješavina ponosa i boli. Šetnja Vukovarom. Dolazimo do ušća rijeke Vuke u Dunav. Umorne i tužne vrbe hrapavim glasom pjevaju pjesmu vjetra. Miris smaragdne rijeke i pjev ptica nad vodom. Drvene se brodice sramežljivo ljeskaju na zlatnom vreloj suncu. Topli vjetrić u kosi.

S novom nadom u mislima i novom pjesmom na usnama nastavljamo vožnju. Prolazimo kraj vodotornja koji podsjeća na rat, mržnju, znoj, suze i kaplje krvi. Memorijalno groblje. Ponovo muk. Vječna vatra gori za sve stradale. Škripi šljunak pod cipelama. Bijeli križevi ponosno krase užarenu tratinu.

Daleka je cesta pred nama. Vozimo se nepreglednim zlatnim ravninama, okruženi voćnjacima jabuka i mirisom svježeg zraka, prema Iloku.

Zagušljivi iložki podrum. Goleme bačve prepune vina. Kvalitetna arhivska vina koja su bila posluživana na raskošnom stolu kraljice Elizabete sada obavijena prašnjavom pljesni. Strmim stubama ulazimo u još jedan hladni vinski podrum. Bačve su toliko goleme da čovjek može ući u njih. Zapravo, upravo se tako one i čiste. Te je tople večeri Ilok bio kao umotan u jesenski veo užarenoga suhog lišća.

Stojimo na malom travnjaku. Na obzoru široki safirni Dunav upija posljednje zrake sunca. Srebrna šikara šušti uz rijeku. S druge strane Dunava Hrvatska završava. Gledamo susjednu Srbiju uronjenu u sivkastu maglicu ranoga listopada. Kratki jesenski dan na izdah. Umoran, kao i mi, tiho sklapa pospane vjede. Iz dubine Dunava izranja veliki žuti Mjesec.

Jelena Benčić, 8.r
mentorica Mirjana Halusek
II. osnovna škola Varaždin

Lijepom našom

Jutarnje zrake sunca provirile su kroz pjenaste oblake i obasjale visoku zgradu uz koju godinama stoji pijetao. Moja Koprivnica se budi.

Automobil je lagano klizio po cesti. Kuće i visoke zgrade zamijenile su slike tek pokošenih livada i obrađenih polja. Zelene šume disale su

punim plućima, a iz svog tog zelenila provirivali su smeđi zemljani putovi. Za sat vremena bila sam u glavnom gradu Hrvatske – Zagrebu. U zraku se osjećao miris smoga, a mir je remećila jutarnja gužva automobila. Ljudi su užurbano hodali ulicama, pretrčavali zebru i nestajali

među visokim neboderima. Suprotnost užurbanoj svakodnevnici bila je mirna, zelena i duboka Sava. Iz Zagreba preko Karlovca, grada na četiri rijeke, došla sam do hladnijeg gorskog dijela Hrvatske. Razbudio me svjež i gorski zrak. Crnogorično drveće uzdizalo se po visokim planinama, a iz daljine se čuo žubor vode. Vrhove planina skrivala je bijela čipkasta magla, a u dolini je ponosno stajao grad Ogulin. Taj maleni gradić već godinama čuva tajnu o nesretnoj ljubavi djevojke Đule koja se bacila u ponor rijeke Dobre. Mistična rijeka ponire ispod kamenih, strmih i oštih litica i skriva se u mračnoj i crnoj špilji. Moj put nastavio se dalje kroz šumovitu, gorsku Hrvatsku do Rastoka u kojima kao da je vrijeme stalo i vratilo me u prošlost. U prekrasnom okruženju zelenila prirode i bistre vode, promatrala sam divne drvene kućice i mlinove na vodi i slušala kлокotanje stare vodenice. Ovdje su šum vode i lišća s drveća objedinjeni u prekrasnu skladbu prirode. No, moje putovanje još nije završeno. U daljnjoj vožnji pogled mi se zaustavio na ploči "Plitvička jezera". Nizale su se još mnogobrojne ploče poznatih hrvatskih nacionalnih parkova. Prije ulaska u dugi, mračni tunel Sveti Rok pozdravio me visoki i ponosni Velebit. Njegova golema visina u meni je izazvala poštovanje prema prirodi i njenim čarima. Na izlazu iz tunela klima se promijenila, a i temperatura je porasla. Dočekala me crvena zemlja iz koje je izvirivalo krupno kamenje, a lagana bura ljuljuškala je makiju i garig. Visoki i sivi kamenjar zamijenilo je veliko blještavo, suncem okupano, more. Zaustavila sam se na Paškom mostu. Pogled s mosta pucao je na staru tvrđavu okruženu morem i kamenjem. Male barke plutale su u uvalama i uživale u milovanju mor-

skih valova. Iz okolnog maslinika ograđenog suhozidom dopirala je pjesma cvrčaka. Krivudava cesta vodila me dalje. Do mene je dopirao miris morske soli i suhih trava. Nekoliko ovaca prepriječilo mi je put ispred samog grada Paga. U ovo ljetno vrijeme, inače miran, maleni Pag vrvio je turistima. Ljudi odjeveni u laganu odjeću žurili su na plažu. Bilo je glasno i živo. Sunce je od jutra pržilo i usijavalo sjajni kamen ulica i kuća. Polako sam izašla iz Paga i za neko vrijeme bila sam u Novalji. Duga kolona automobila govorila mi je da svi idu na najpoznatiju i najzabavniju plažu, Zrće. Moj put je mene vodio dalje na sam kraj otoka, do malog mjesta Lun poznatog po starim stoljetnim maslinama. Ovdje se uvukao mir i spokoj, a neka posebna čarolija provijala se zrakom. Malene dalmatinske kućice stajale su jedna do druge, a uske uličice vodile su u sam centar mjesta. Stigla sam i do maslinika. Veliko staro drveće maslina širilo je svoje umorne grane, a crvena prašna zemlja ispucala je od suše i žudila je za kapima kiše. U zraku se osjećao miris borova pomiješan sa cvijetom lavande i ružmarina. Suhe travke bockale su moja stopala, a prašina sa stazica uvlačila se u svaku poru kože.

Teškim i umornim korakom spuštala sam se niz strmi puteljak i pred sobom ugledala veliko, bistro more. Uronila sam u tu prekrasno plavetnilo.

Moja je Hrvatska zaista predivna!

Lea Ećimović 8.r.
mentorica Danijela Tenčić
OŠ "Antun Nemčić Gostovinski" Koprivnica

Pohvaljeni putopisi

Do istoka Hrvatske

Rano ujutro, jedva držeći oči otvorene, osjećam da se kotači autobusa počinju okretati vodeći nas u Slavoniju. Prolazeći dolinom rijeke Drave, Vijom Petovijom, zamišljam rimsku vojsku koja ovuda odlazi u nove pobjede.

Dolazimo do Koprivnice, grada koji označava kraj Varaždinske županije. Sunce tek izlazi, a mi, slušajući legendu o đurđevačkim picokima, stižemo u Đurđevac, grad koji su njegovi stanovnici nevjerojatnom lukavošću obranili od Osmanlija. Putem paprike nastavljamo putovanje kroz Pitomaču. Ispraćeni slatkastim mirisom paprike koji se proširio po cijelom mjestu putujemo od Pitomače do Virovitice. Prolazeći pokraj dvorca obitelji Pejačević, u Virovitici zamišljam zabave koje su se sigurno odvijale u njemu, glazbu koja

odzvanja hodnicima, hihot ljupkih djevojaka i njihovih udvarača, šuštanje svećanih haljina, i prvu hrvatsku skladateljicu kako ushićeno lupa po tipkama glasovira. Uz te zvukove napuštamo i Viroviticu.

Vozimo se kroz Suhopolje, Slatinu, Orahovicu i Našice. S jedne strane Drava, s druge Papuk i Krndija. Stižemo do prvoga odredišta, Đakova, srca povijesne pokrajine Slavonije. Da smo došli nekoliko mjeseci ranije, mogli bismo prisustvovati Đakovačkim vezovima, no ipak smo mnogo toga vidjeli i naučili. Bili smo u đakovačkoj ergeli poznatoj po uzgoju lipicanaca. Nakon obilaska ergele i upoznavanja s brojnim divnim konjima prošetali smo od ergele do đakovačke katedrale. Još smo izdaleka vidjeli kako se crvene zvonici

najistaknutijega spomenika grada. U katedrali smo vidjeli 43 divne freske, 7 raskošnih oltara i prekrasnu propovjedaonicu, a neke učenice su tu pronašle čak i mjesto na kojem se žele vjenčati.

Prošli smo Vinkovce i dolazimo u Vukovar, grad koji je tijekom povijesti pretrpio mnoge žrtve i razaranja i čija je burna i ružna prošlost ostavila dubok trag u životu ljudi. Razgledali smo bolnicu u kojoj su se u vrijeme Domovinskoga rata djeca radala i ljudi umirali. Naježila sam se vidjevši prizore iz rata i očaj u očima ljudi. Prolazeći kroz prostorije bolnice, zamišljala sam strah i strepnju koji su ih ispunjavali ne ostavljajući mjesta za nadu da će biti bolje. Teško je povjerovati da je prije svega dvadeset godina tako izgledao život ljudi, ako se to uopće može zvati životom. U prolazu sm vidjeli i vukovarski vodotoranj koji, neobnovljen, stoji kao podsjet-

nik na to strašno razdoblje hrvatske prošlosti. Da se ne zaboravi i da se više nikad ne ponovi.

Išli smo i na Memorijalno groblje. Bijele i crne pločice iz bolnice zamijenili su bijeli križevi nizani jedan za drugim. Još uvijek mi se vrte po glavi. Na putu prema Iloku prošli smo i kraj zloglasne Ovčare gdje su mnogi hrabri vojnici izgubili svoje živote. U Iloku smo otišli do samoga istoka Hrvatske i pozdravili susjednu Srbiju. Spustili smo se ispod površine zemlje, čudili se ogromnim bačvama vina i slušali o arhivskim vinima starima i preko 60 godina u iloškim podrumima.

Uz zalazak sunca krenuli smo prema Varaždinu.

Karla Bek, 8.r.
mentorica Mirjana Halusek
II. osnovna škola Varaždin

Lopud

Moja none i pranone žive na Lopudu. Najdraže mi je k njima ići na proljeće i jesen, kad je vrijeme ugodno za duge šetnje.

Lopud je prekrasan otok udaljen od Dubrovnika oko 1 sat vožnje brodom. Nadaleko je poznat po svojoj pješčanoj obali koja je kao stvorena za morske užitke. Zato je svakog ljeta prepun turista i velika je gužva. Meni se više sviđa kad je mjesto poluprazno da mogu s mirom juriti na biciklu duž cijele rive. Riva se proteže od luke do hotela Lafodía, a onda se nastavlja velika šetnica do Benešinog rata na kojemu se nalazi vidikovac. Od tamo puca pogled na otoke Mljet i

Korčulu te beskrajnu morsku pučinu. Cijeli otok je poput velike nakupine pržine, kao da je izronio iz mora. Zadivljujuće je što je unatoč tome izrasla gusta borova šuma. Na drugoj strani Lopuda se smjestila poznata plaža Šunj, do koje se može doći Čarobnom stazom – starim putem izrovanim od kiše, gdje iz zemlje vire korijeni stabala, a stabla su nagnuta tako da stvaraju prirodni tunel nad stazom. Tu se mogu susresti brojne životinje kao fazani, krška gušterica, kornjače i prugasto jedarce. Na samom vrhu otoka nalazi se ruševna tvrđava Kaštio koja je u ono doba služila obrani od gusara. Do nje se teško popeti i treba biti oprezan pri razgledavanju, ali

sve vrijedi jer je pogled zbilja fantastičan! Modro more, uvala Igalo i riva prepuna ljudi. Neki se kupaju, neki uživaju na suncu i debeloj pržini. Starije gospode radije sjede na klupi i čakula-ju o svemu i svačemu. One znaju puno legendi o prošlosti otoka. Tako je lijepo slušati ih. Nonice se užive u svoju priču toliko da i sam moraš postati njezin dio. Slušajući ih, zamišljam da sam lopudska sirotica koja svake večeri pliva svom dragom u zagrljaj na otočić Svetog Andriju, zamišljam kako je onda bilo. Gradilo se novo mjesto na otoku, kamen po kamen i nastade bajna kuća. Ivo Kuljevan je gradio školu i rivu, Miho Pracat je promatrao svoju guštericu. Taj poznati lopudski morepolovac je živio u kući do kuće mojih nona, čak je imao i vlastitu crkvu. Oboje su danas, nažalost, u lošem stanju. Kad plemenite gospode napokon završe svoju priču, vratim se u stvarnost. Na rivi sam, u uvali Igalo. Pored mene dva ribara vade svoje mreže, a gladni mačci im krađu ulov. Sve se to s Kaštia vidi. Zar ne vrijedi promučiti se do gore i doživjeti magičan dodir lopudski? No, vratimo se tamo gdje zaista jesmo. Spuštajući se s vrha prema desnoj strani stići ćemo do Sutmihajla, dijela otoka koji je nekoć bio veliko naselje, a sad su tu samo rijetki

kameni ostaci obrasli u visoku šikaru. Na Lopudu također ima puno starih kapelica i kameni kuća jer je to nekada davno bilo bogato pomorsko mjesto. Nastavimo li zemljanim puteljkom, doći ćemo do samostana sv. Marije po kojem je moja none dobila ime. Kraj njega je luka i glavni trg. Na sredini rive se nalazi prostran i predi-van perivoj Mayneri u kojeg su zasadene biljke iz raznih dijelova svijeta, na primjer eukaliptus, magnolija, bambus, razni kaktusi i palme... Središte je perivoja ribnjak sa zlatnim ribicama i lo-počima. Pri odlasku s Lopuda pozdravljam se sa svime. S nonama, starim kućama, nogometnim igralištem Šiško i Paviljonom moderne umjetnosti. Zastajem na trgu dok kupujem kartu, a pogled mi plijeni sunčani sat na zidu i tri velike gustijerne pod njim.

Puno je toga za vidjeti na tako malenom otoku što svjedoči o njegovoj bogatoj prošlosti, i neopisive su prirodne ljepote od kojih je satkan Lopud.

Matea Mihaljević, 7.r
mentorica Mira Perak
OŠ Ivana Gundulića, Dubrovnik

Zadivljen Đakovštinom...

Nijedna osoba u našoj Slavoniji nije toliko povijesno opisana kao poznati đakovački biskup Josip Juraj Strossmayer. Učimo o njemu kroz povijest 19. stoljeća i shvaćam da je on biser naše slavonske ravnice, sin ovoga podneblja, naš in-

telektualac. Htjedoh pobliže upoznati njegov život i put me odvede u srce Slavonije- Đakovo.

Prvi susjed moga Slavonskog Šamca jesu Sikirevci, selo koje je ime dobilo po sikiri kojom su stari Panonci krčili ova područja oko Save

kako bi trajno opskrbili mjesto boravka u ovoj plodnoj ravnici. Dobrodošlicu u ovo selo izrazio mi je veliki vijugavi kanal kojega su obgrlile zelene površine prepune bijelih gusaka. Ovaj narod koristi gušće pero za pravljenje jastuka i posteljina. Ovdje žive vrijedni ratari i stočari što sam mogao vidjeti po rzanju konja koji su se poput pahulja bijelili nad širokim njivama i miris me šljivove rakije vjerno pratio putem govoreći mi da je ovaj narod vesele naravi i da mu je pjesma uvijek na duši i u ustima. Dalje me put vodio Vrpolju, selu Ivana Meštrovića. Naš vrsni kipar rođen je ovdje i ovaj mu se narod odužio velikom Spomen-galerijom u kojoj se nalaze njegovi kipovi koji su proslavili našu Hrvatsku u cijelome svijetu. Ispred crkve stoji njegov kip i podsjeća sve prolaznike na veličinu umjetnosti koja je ponikla u ovoj prelijepoj ravnici. Polja zlatnoga žita vodahu me do Đakovštine. Ovaj je predio zarobljen prekrasnim vinogradima i miris se grožđa u jesen razliježe cijelim tim područjem. Već iz daljine dobrodošlicu mi poželiše tornjevi dične đakovačke katedrale koja je izgrađena od crvene opeke koja simbolizira težak rad Slavonaca. Njezina visina usmjerava ove ljude prema Bogu,

njihovoj najvećoj vrijednosti. Ovaj je narod vjernički narod i svoj rad i muku uvijek preporučuje Svevišnjemu, a Svevišnji ih nagrađuje plodnim poljima i radošću. Vjera je usađena duboko u korijene Slavonca. Katedrala ljubomorno čuva zemne ostatke svoga graditelja, velikoga prosvjetitelja- biskupa Strossmayera. Njezina zvona podsjećaju ovaj narod da je njihov život u Božjim rukama i da čvrsto i nepokolebljivo čuvaju svoju tradiciju i vjeru. Ljetni dah donosi Đakovačke vezove, tu nadaleko poznatu manifestaciju, festival ljepote, pjesme i običaja. Narodne nošnje govore Slavoncu da se bogatstvo ovoga naroda krije u njegovoj tisućljetnoj kulturi.

Cijelo Đakovo govori o dičnome biskupu koji im ostavi trajnu uspomenu i simbol opstojnosti kroz sva vremena- stasitu katedralu. Opijen njezinom veličinom i ljepotom odoh iz Đakova, a putem me pratila pjesma bećarca: "Oj, Đakovo, Šokadijo stara, tebe diči tvoja katedrala!"

Fran Nedić, 8.r.
mentor Josip Galović
OŠ "Josip Kozarac" Slavonski Šamac

Kringa, skriveni kutak mog zavičaja

Sunce se sramežljivo skriva iza oblaka, a ja pješice prolazim pored putokaza za Kringu koja se nalazi 5 km od Tinjana u središnjoj Istri.

U srednjem vijeku Kringa je bila opasana zidinama. Na tom mjestu danas se nalazi suhozid. Na Dan Europe započela je gradnja Europskog suhozida – projekta očuvanja suhozida koji će

se protezati sve do Tinjana. Malo dalje nalazi se muzej i kafić Jure Granda. On je bio vampir. Priča o njemu me još više privukla Kringi. Priča kaže da je Jure Grandio bio mještаниn Kringe koji je umro 1656. godine. Ljudi kažu da je već prve noći nakon pokopa ustao iz groba te šetao po Kringi i posjetio svoju ženu Ivanu. Kucao bi

po vratima kuća u kojima bi ubrzo netko umro. Jedne noći jedan čovjek mu je prišao s križem i rekao: "Gle, Isusa Krista! Prestani nas mučiti!" U tom trenutku vampiru su se oči napunile suzama. Nakon 16 godina Grandova "lutanja", križanski župnik Miho Radetić okupio je 9 hrabrih Križanaca s kojima je otišao na groblje da bi iskopali Grandov grob. Prestrašili su se kad su vidjeli njegove rumene obraze i njegov osmijeh te su pobjegli. Vratili su se druge noći pokušavajući mu zabiti glogov kolac u srce, ali on se odbijao od njegova tijela. Tada su uzeli sjekiru i odsjekli mu glavu. U tom se trenutku čuo grozan krik, grob se napunio krvlju i Jure Grando se nikad više nije pojavio u selu. Johann Weichard Valvasor pisao je o životu Jure Granda u svom djelu "Slava vojvodine Kranjske". Stariji mještani Kringe ne vole govoriti o tome, no koliko sam saznala, uvijek su govorili kako se jedan grob ne otkopava, no koji, ne znamo. U spomen na 9 hrabrih mještana postavljena je spomen-ploča.

Dalje nailazim na župni stan preko puta kojeg je spomen-park u čast istarskom svećeniku Boži Milanoviću. Pored spomen-parka je malena crkva sv. Antuna opata i stara škola. Nažalost, zatvorena je zbog malog broja učenika koji danas putuju u osnovnu školu u Tinjanu. Dolazim do trga koji je veoma malen. Na trgu se nalaze

dva bunara, kako ih Križanci zovu "šterne", a pored njih, kao i na svakom trgu u Istri, tri su stare ladonje koje svojom raskošnom krošnjom pružaju ugodan hlad. Župna crkva sv. Petra i Pavla potječe iz 1787. godine. Kraj crkve se nalazi zvonik koji je ujedno i ulaz u groblje.

Dok šećem Kringom, čujem viku zaigrane djece. Glasovi dopiru s "Takale", kako Križanci zovu svoje igralište. Tu se okupljaju i stari i mladi povodom svečanosti Svete Marije Velike ili nogometnih utakmica. Kringa je malo mjesto, ali njena okolica se proteže sve do Sv. Lovreča. Sela Križanščine imaju zanimljiva imena: Faturi, Kućići, Radetići, Prenci, Tomičini, Hrvatini, Danijeli i Pauletići. Imena sela su ujedno i prezimena stanovnika koja pak imaju svoju povijest. Ljudi se ovdje bave vinogradarstvom, ratarstvom i turizmom koji je u zadnje vrijeme postao pravi hit. Budući da Kringa pripada Općini Tinjan - Općini istarskog pršuta tu su i tri pršutarne, koje svojim pršutima pronose dobar glas o Kringi čitavom Lijepom Našom pa i šire.

Kringa mi se jako sviđa i preporučujem da je i vi posjetite!

Ani Radetić, 7. r
mentorica Snježana Banovac
OŠ Vladimira Nazora Pazin, PŠ Tinjan

Otkrivene ljepote

Topla jesen je na pomolu, divne šarene i tople boje obavijaju Koprivnicu, no ja sam odlučila otići na jug. Ljeto je prošlo, zadnji kupaći otišli su s mora, ali ostala je ugodna jesenska vedrina.

Ljepota kraja kroz koji prolazim je zadivljujuća. Idemo starom cestom kroz Liku koja je divna – mekeću ovce, na zelenom proplanku trave i mali mravci plešu svoj ples. Ugledam krave koje

izgledaju moćno, a opet tako pitomo. Tek koji kilometar dalje ograđeni prekrasni ranč s konjima i natpisom "Dobro došli u našu oazu prirode". Skrećemo s ceste i idemo u istraživanje tog malog raja koji odiše starinom, zaboravljenim zanatima i ličkim narodnim motivima. A onda, pojavi se glavom i bradom kirijaš. Nekada je to ime imao svaki drugi Ličanin koji se bavio nekom prodajom (ovaca, drva, vina, kukuruza...) i to uz pomoć konjskih zaprega; uglavnom biti kirijaš značilo je to kao na moru biti ribar.

Nakon samo par sati vožnje od Koprivnice stadoh u prekrasnoj Lici ni ne sluteći da ću provesti neko vrijeme baš tu. Ličanin s dugim brcima, toplim obrazima i mirisima duhana i netom popijene rakije, ispričao mi je priče koje su me zadivile i ponijele u divno prošlo doba. Priča se da su nekada volovi i konji vozili po nepreglednoj Lici koja je dugo bila ovijena snijegom; saonice su bile nešto poput automobila danas, ali sve je imalo neku drugu dimenziju, neku čaroliju. Kirijaš se raspričao o toplim konacima i zavijanju vukova i ja sam mislima putovala u srce Velebita, u staru brvnaru koja odiše toplinom, užarenim kaminom i pucketanjem vatre. Miris svježeg ovčjeg sira mamio je moje nepce i ja sam ga morala probati.

Taj kraj odiše zelenilom i mirom, a nadasve mističnim i maglovitim vrhovima Velebita koji stoji ponosno i gordo kao mudri starac i čuva ovo blago Hrvatske. Miris divljine, pokošena trava i tišina koja vlada nešto je što se ne da opisati riječima. Popevši se na tog "gordog starca" ispred tebe se otvori jedan novi svijet – more, ravnice, šume... Sve je puno boja razasutih poput sitne paučine bisernog sjaja koja se stapa

s prekrasnim prostranstvom. Ponosni sokol ima svoj mužački let, a tamo dolje medvjedica u okrilju svome čuva potomka. Tada se sjetih djeđa koji je rodom iz Like i njegove Vile Velebita, prekrasne domoljubne pjesme koja zatitra u mom srcu, a ja sam sretna što mogu reći da i u mojim venama teče jedan dio tog zadivljujućeg raja. Ništa mi više nije važno, samo priroda, nepregledni pogledi u daljinu, oblaci po kojima plešu velebitske vile i moja malenkost koja uživa u tome. Iako sam krenula put juga, morala sam malo zastati u Lici s kirijašom, mirisom divljine i tragovima prošlosti koji su me zaokupili na svoj neobičan način. U visinama nebeskog prostranstva moćni starac Velebit, tamo negdje vuk samotnjak i medvjedica s potomkom, to je nešto što je u meni izmamilo divljenje, naklon i poštovanje za Liku koja je dijamant u našoj prekrasnoj zemlji Hrvatskoj.

Putujući dalje na moje najavljeno odredište – jug, razmišljam o prekrasnom moru koje je okruženo tvrdim kamenom po kojem su gazile noge naših knezova i kraljeva. U mislima su mi i predivne priče o ribarima i vitezovima, o ponosnim alkarima. Put me vodi dalje. Upoznajem jedru Sinjanku koja je svoju obitelj zasnovala na jugu Hrvatske, u prekrasnim Konavlima. Slušam o ljepoti juga, o prirodnim bogatstvima, o starom mlinu koji je danas preuređen u pravo turističko blago nemjerljivo novcem. Tu je sačuvana čitava povijest jedne male konavoske obitelji. Slušajući priču o malom mlinu i njegovim gospodarima, kao da upravo ulazim u povijest gospara dubrovačkih koji su dolazili kao prava vlastela uživati u mirnoći Konavala. Danas je ta zemlja kao i nekad vrlo plodna i bogata. Osjećao se miris agruma, bademi su kao mali krista-

li pobacani po stablima, a odsjaj sunca otkriva moćni spoj prirode i kamena. Vrelo i žubor vode te spokoj hladovine, još uvijek čuvaju stari miris povijesti. Jedino žamor turista i odjek koraka odaju današnje vrijeme.

Došavši do kraja putovanja, ne mogu se oteti dojmu kako je naša zemlja predivna, topla, puna različitosti u kulturnom naslijeđu, te koliko ima vrijednog bogatstva koje se mora s velikim po-

štovanjem čuvati i njegovati. Moja baka je jednom rekla: "Naša je zemlja škrinja puna blaga u kojoj se nalazi sačuvana povijest tvojeg naroda i tvoje obitelji."

Dorja Sabolović, 8.r.
mentorica Danijela Tenčić
OŠ "Antun Nemčić Gostovinski" Koprivnica

Škola koju volim

Osnovna škola "Antun Nemčić Gostovinski" Koprivnica je škola koju volimo. Kvalitetu našeg odgojno-obrazovnog radu temeljimo na povjerenju, poštenju, timskom radu i međusobnom poštovanju, što je naša misija. Sve naše profesionalne aktivnosti usmjerene su na uspješnu povezanost učenika, učitelja i roditelja.

Naša je vizija – kvalitetom i dosezima u odgoju i obrazovanja prepoznati smo kao uspješna, sigurna, poticajna i pouzdana škola za sve učenike, učitelje, roditelje i širu društvenu zajednicu. Postignuća učenika u učenju i vladanju te mnogobrojne kurikularne aktivnosti koje su davno nadrasle okvire naše škole, dokaz su da se naša vizija polako ostvaruje.

Škola Antuna Nemčića Gostovinskog u Koprivnici, osnovana je 31. srpnja 1956., pod nazivom I. narodna osmogodišnja škola u Koprivnici. Nastala je pripajanjem nižih razreda Gimnazije četverogodišnjoj Osnovnoj školi Koprivnica.

Školu osnovanu kao Prva narodna osmogodišnju škola, ta riječ prva, po staroj izreci *Nomen est omen*, često prati u radu. Radovali smo se s djecom kad smo u našem gradu bili prva škola koja je uvela informatiku, prva s filmskom družinom, prva GLOBE škola, prva Eko škola, prvi postavili izložbu u Gradskom muzeju, prvi u Louvreu... Uvijek nas inspirira i potiče pionirski status koji smo često imali. Iznova i iznova, učenici i učitelji jedni duge nadahnjuju i nadopunjuju rastući zajedno kao zajednica i kao ljudi.

Zgrada u kojoj danas djeluje škola sagrađena je 1908. za potrebe Kraljevske male realne

gimnazije i jedna je od najljepših ambijentalnih građevina u Podravini.

Tada je to bio jednokatni objekt ukrašen secesijskom fasadom, s monumentalnim ulazom, impresivnom aulom i velikim nadsvođenim podrumima.

Zbog povećanog broja učenika i nedostatka prostora, 1953. dozidan je drugi kat u istom stilu i škola mijenja ime u Osnovna škola Mira Bano.

Zgrada je 1979. oštećena u požaru, no temeljitom adaptacijom 1991., vraćen joj je stari sjaj.

Otada nosi ime poznatoga hrvatskoga pjesnika, putopisca, rodoljuba i ilirca - Antuna Nemčića Gostovinskog.

Danas školu čine: matična škola te dvije područne škole – Reka i Jagnjedovec. Pohađa je 720 učenika, a o njima brine 75 zaposlenika (53 učitelja, 3 stručna suradnika i ravnateljica).

Škola je dva puta nagrađena Plaketom grada Koprivnice (1984. i 2001.) za iznimna postignuća na polju prosvjete, dok su ravnateljici Gordani Gazdić-Buhanec i učiteljici Senki Pintarić dodijeljene godišnje *Nagrade Ivan Filipović*.

Rado ističemo rezultate rada naših učenika i učitelja. Uspjeh ostvarujemo zahvaljujući dobroj suradnji s roditeljima, lokalnom zajednicom te brojnim ustanovama i tvrtkama, prijateljima i dobrotvorima Škole. Naš osnivač Grad Koprivnica, uvijek nam je potpora i partner.

Prošle nam je godine dodijeljen Zlatni certifikat Međunarodnih eko - škola nakon dvanaest

godina sudjelovanja u programu. Učenici su aktivni sudionici brojnih nagrađivanih ekoloških projekta te postižu vrlo vrijedne rezultate. Ponosni smo na sudjelovanje u projektima inventarizacije i zaštite ugroženih vrsta, koje realiziramo u suradnji s Državnim zavodom za zaštitu prirode. Naš ponos je i najbolji školski ekološki projekt u Republici Hrvatskoj koji je rezultirao publikacijom *Mapa zaštićenih prirodnih vrijednosti u Koprivničko-križevačkoj županiji*.

Obilježavamo značajne zelene obljetnice, a povodom Dana Dunava proslavili smo se na europskoj razini.

Ponosni smo jer smo bili ravnopravni partneri u obilježavanju 3.Tjedna botaničkih vrtova i arboretuma Hrvatske 2013., na nacionalnoj razini.

Učenici i zaposlenici škole tom su prigodom posadili - cvjetnjak nazvan Mala oaza mira, poklon Gradu Koprivnici za dvanaest godina partnerstva u programu Međunarodnih eko-škola. Školski informatičar vrsni je mikolog pa školi djeluje i gljivarska skupina koja dva puta godišnje priređuje edukativne i atraktivne izložbe gljiva za građanstvo.

Školska Filmska i video družina *Mravec* osnovana je 1995. Njezini članovi su djeca od sedam do petnaest godina. Ponosni smo na njih jer svake godine bilježe državna i međunarodna sudjelovanja i nagrade. Zahvaljujući uspješnosti *Mraveca* škola je bila domaćin 47. revije hrvatskoga filmskog i videostvaralaštva djece. Od prošle godine imamo radijsku grupu koja se već proslavila na LiDraNu..

Naš školski list *Krijesnice* kotinuirano izlazi 44 godine a 2013. bio je jedan od deset

najboljih u Hrvatskoj u *Krijesnice* otimaju vrijeme zaboravu.

Folklorni ansambl naše škole, u svojih pedesetak godina postojanja, čuva i njeguje kulturne i tradicijske sadržaje hrvatske baštine.

Izuzetnu pozornost pridajemo očuvanju jezične, kulturne i religijske nacionalne baštine. Projekt Bašćanska ploča proslavio je Male glagoljaše.

Biblijski likovi Svete obitelji u prirodnoj veličini, rezultat su jedinstvenog projekta vezanog uz božićne običaje, a bili su izloženi i u dubrovačkoj katedrali.

Uskršnje običaje Podravine predstavili smo Europi u prvonagrađenom multimedijском projektu JOIN IN tvrtke Siemens.

Škola je radom *Škola u kojoj cvjeta pismenost* predstavljena na 14. europskoj konferenciji o čitanju.

Brojnim nagradama i nastupima prepoznatljivi smo na polju dječjeg literarnog, osobito kajkavskoga i likovnog stvaralaštva. Naša škola bavi se i izdavaštvom. Do sada je tiskano pet knjiga u okviru školsku biblioteke *Domovina u mojem srcu*.

U okviru natječaja *Moja prva knjiga* tri naše učenice objavile su svoje slikovnice. Nagradeni radovi naših učenika krasi naslovnice knjiga a dvije godine za redom likovni radovi naših učenika bili su izloženi u pariškom Louvreu.

Školska knjižnica duša je naše škole. Uz mnoštvo aktivnosti tu se radi i završava većina školskih projekata.

Foto grupa *Zoom* od samog osnutka, kvalitetom radova, vinula se u vrh hrvatskoga fotograf-

skog stvaralaštva mladih. Najnovija aktivnost grupe je *camera obscura*.

Škola kreira i provodi radionice za učenike i roditelje, učitelje te stručna vijeća.

U školi djeluje *Mala koprivnička škola keramike*. Kao gosti, voditelji radionica, dolaze nam istaknuti hrvatski umjetnici, keramičari, kipari i fotografi koju pa školu keramike u bliskoj budućnosti vidimo kao vratak budućih umjetnika keramičara.

Školu vodi poznati koprivnički kipar i keramičar Dragutin Ciglar. On je i autor originalnih skulptura Antuna Nemčića Gostovinskog u raku tehnici koje dodjeljujemo najuspješnijim autorima dječjih putopisa i njihovim mentorima.

Novoosnovana školska zadruga *Nemčićevi suncokreti* obećava i nudi razvoj školskog poduzetništva.

Etičkim kodeksom škole, učenika i roditelja težimo odgoju pravednosti, odgoju poštovanja, odgoju poštenja...

Otvoreni smo prema zajednici s kojom dobro surađujemo. Priređujemo javne priredbe i koncerte, osjetljivi smo prema potrebama drugih te se uključujemo u humanitarni rad.

Putositnice, priče o putovanjima Hrvatskom novi je dio priče u *Školi koju volimo*.

Gordana Gazdić-Buhanec, mag. biol.

Svečanosti su doprinijeli:

Grad Koprivnica, pokrovitelj

Podravka d.d., pokrovitelj

Dragutin Ciglar, kipar i keramičar

Pučko otvoreno učilište Koprivnica

Baltazar d.o.o., Koprivnica

Povjerenstvo za organizaciju i provedbu svečanosti Putositnice 2014.

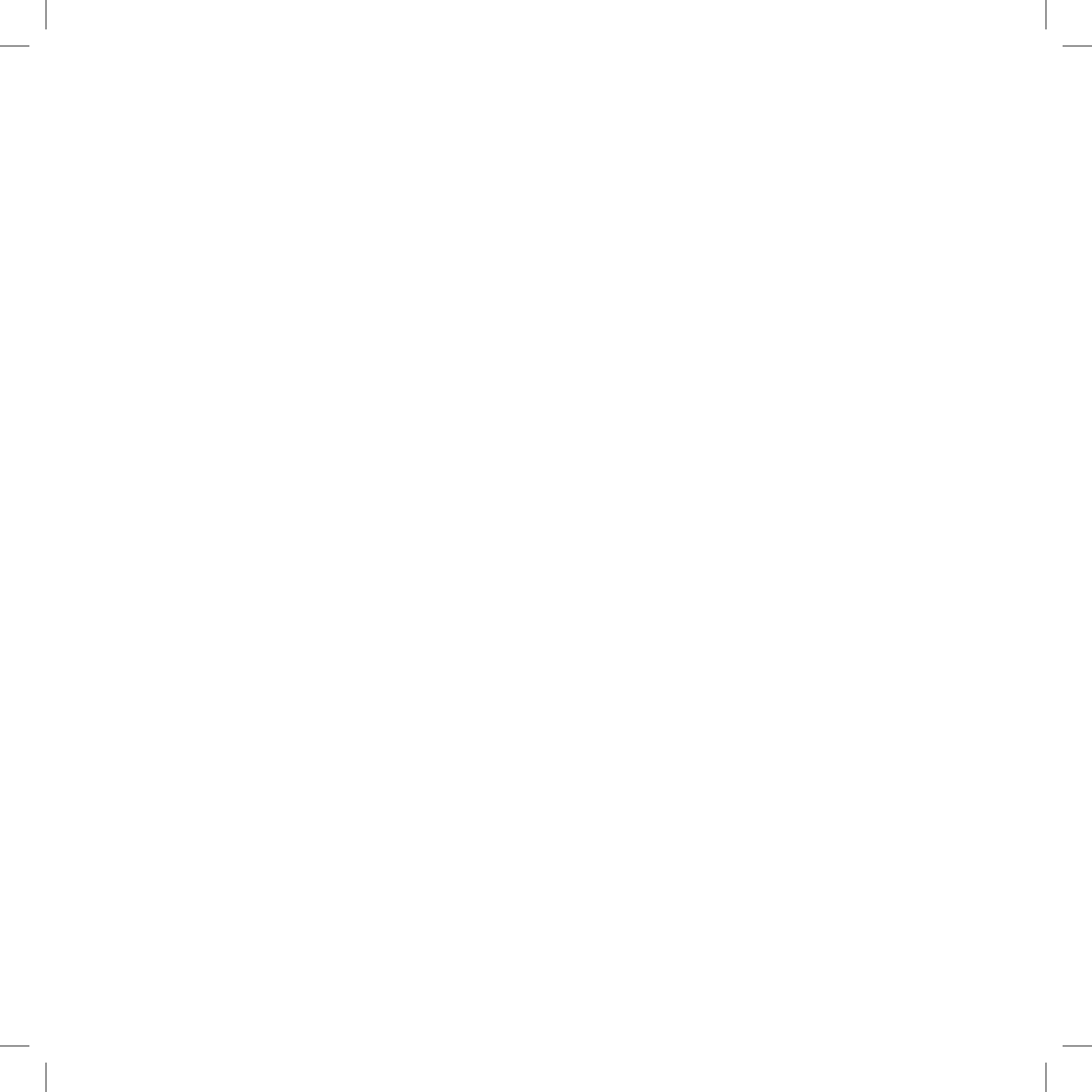
Gordana Gazdić-Buhanec, v.d. ravnateljica

Luca Matić, školska knjižničarka savjetnica

Senka Pintarić, učiteljica savjetnica

Marija Levak, prof.

Lidija Vranar, prof. savjetnica

Antun Nemčić Gostovinski

autor: Dragutin Ciglar